

Skarżąca twierdzi po pierwsze, iż w zaskarżonej decyzji nie dokonano właściwej oceny przesłanek stosowania art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, w zakresie, w jakim nie wzięto w niej po uwagę a zatem całkowicie zlekceważono opisowy i ogólny charakter słowa „spa” w odniesieniu do kosmetyków na terytorium Beneluksu.

Skarżąca utrzymuje w szczególności, iż w zaskarżonej decyzji nie dokonano prawidłowej oceny niektórych wymogów przewidzianych w art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, z uwagi na to, iż, w przeciwieństwie do ustaleń dokonanych przez Pierwszą Izbę Odwoławczą, omawiane oznaczenia nie są podobne pod względem wizualnym, fonetycznym czy koncepcyjnym tak, aby właściwy konsument znalazł między nimi powiązanie. Ponadto skarżąca sugeruje, że używanie wspólnotowego znaku towarowego „SPALINE” nie jest w stanie czerpać nienależnej korzyści z renomy wcześniejszego zarejestrowanego w Beneluksie znaku towarowego „SPA” i wreszcie, że znak ten nie jest używany bez uzasadnionego powodu.

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „a” dla towarów należących do klasy 33 (zgłoszenie nr 4 634 663)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ poprzez niesłuszne uznanie, iż wystąpiła bezwzględna podstawa odmowy rejestracji. Ponadto niewłaściwie ustalono zakres normowania i sens art. 12 rozporządzenia (WE) nr 40/94.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2007 r. — Borco-Marken-Import Matthiesen przeciwko OHIM (a)

(Sprawa T-23/07)

(2007/C 69/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Wolter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego wydanej w dniu 30 listopada 2006 r. w sprawie R0808/2006-4;
- stwierdzenie, że postanowienia art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94 nie stoją na przeszkodzie publikacji znaku towarowego zgłoszonego do rejestracji dla towarów należących do klasy 33 [„napoje alkoholowe (z wyjątkiem piwa), wina, wina musujące i napoje na bazie wina”];

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2007 r. przez Iride i Iride Energia przeciwko Komisji

(Sprawa T-25/07)

(2007/C 69/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Iride SpA i Iride Energia SpA (Turyn, Włochy) (przedstawiciele: L. G. Radicati z Brozolo, M. Merola i C. Bazoli, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w części, w jakiej decyzja ta kwalifikuje jako pomoc państwa środki finansowe, jak również w części, w jakiej zawieszona ona wypłatę pomocy do czasu, gdy Włochy dostarczą dowód zwrotu przez AEM Torino pomocy uznanej za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w decyzji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. dotyczącej ulg podatkowych dla dawnych przedsiębiorstw municypalizowanych ⁽¹⁾
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiot skargi wniesionej przez Iride SpA i Iride Energia SpA (zwanymi dalej „skarżącymi”) stanowi decyzja Komisji z dnia 8 listopada 2006 r., na mocy której Komisja zakończyła postępowanie wszczęte na podstawie art. 88 ust. 2 WE celem zbadania zgodności z prawem wspólnotowym zwrotu kosztów osieroconych, jaki Włochy zamierzają przyznać przedsiębiorstwu AEM Torino, działającemu w sektorze energetycznym ⁽²⁾.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich o stwierdzenie nieważności decyzji w części, w jakiej kwalifikuje ona jako pomoc państwa środki w postaci zwrotu AEM Torino kosztów osieroconych poniesionych podczas procesu liberalizacji sektora energetycznego i w części, w jakiej zawiesza ona wypłatę pomocy do czasu, gdy Włochy dostarczą dowód na to, że przedsiębiorstwo AEM Torino nie było beneficjentem poprzedniej pomocy uznanej za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w decyzji 2003/193/WE dotyczącej ulg podatkowych dla dawnych przedsiębiorstw municypalizowanych (zwanej dalej „decyzją w sprawie ulg podatkowych”) lub też dowodu na to, że przedsiębiorstwo AEM Torino zwróciło poprzednią pomoc przyznaną w ramach wspomnianego programu pomocy, wraz z odsetkami.

Skarga opiera się w szczególności następujących podstawach:

- a) Sporny środek nie stanowi pomocy państwa, ponieważ nie jest finansowany przy użyciu zasobów państwowych a także nie przyznaje bezpłatnej korzyści jego beneficjentom.
- b) Wyrok w sprawie Deggendorf ⁽³⁾ nie znajduje zastosowania w niniejszym przypadku. Komisja w szczególności nie wykazała istnienia przesłanek (a w tym między innymi skutku kumulacji poprzednich środków z nowymi środkami), które zgodnie z zasadami, jakie można wywieść z owego wyroku, muszą występować, aby można było zawiesić wypłatę środka. W szczególności Komisja nie wyjaśniła, w jaki sposób można ustalić skutki kumulacji pomocy będącej przedmiotem decyzji w sprawie ulg podatkowych ze środkami takimi jak stranded costs (koszty osierocone) pełniącymi rolę czysto wyrównawczą, której to skutki wyczerpały się w przeszłości umożliwiając amortyzację kosztów poniesionych w okresie, gdy rynek był regulowany w ten sam sposób, jak uczyniłyby to przedsiębiorstwa, jeżeli nie nastąpiłaby liberalizacja sektora przed dokonaniem całkowitej amortyzacji ww. kosztów.

⁽¹⁾ Jednostki komunalne wyodrębnione pod względem administracyjno-księgowym.

⁽²⁾ Dz.U. L 366 z 21.12.2006, str. 62.

⁽³⁾ Wyrok w sprawie C-355/95 TwD przeciwko Komisji (Rec. 1997 str. I-2549).

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2007 r. — US Steel Košice przeciwko Komisji

(Sprawa T-27/07)

(2007/C 69/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: US Steel Košice sro (Košice, Słowacja) (przedstawiciele: E. Vermulst, lawyer, C. Thomas, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawie krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Słowację zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawie krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych w latach 2008-2012 notyfikowanego przez Słowację zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE ⁽¹⁾.

Po pierwsze zaskarżona decyzja narusza załącznik XIV tytuł 4 pkt 2 lit. a) Aktu przystąpienia z 2003 r. ⁽²⁾, stwierdzając niesłusznie, że przesłankami określonymi w tym przepisie są samodzielne zobowiązania, znajdujące zastosowanie do 2009 r. niezależnie od tego, czy Słowacja udzieli skarżącej kolejnego zwolnienia podatkowego, które może bez uszczerbku dla art. 87 i 88 WE stosować wobec skarżącej do końca roku podatkowego 2009. Decyzja narusza w konsekwencji również załącznik III kryterium 4 dyrektywy 2003/87, zgodnie z którym krajowy plan rozdzielania powinien być spójny z pozostałym prawodawstwem wspólnotowym oraz instrumentami polityki.

Po drugie zaskarżona decyzja narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ Komisja przy wielu okazjach przyczyniała się do oczekiwania skarżącej, że limity produkcyjne zgodnie z załącznikiem XIV tytuł 4 pkt 2 lit. a) Aktu przystąpienia nie będą znajdowały zastosowania, jak tylko skarżąca straci zwolnienia podatkowe.